

РЕШЕНИЕ

№ 1125

гр. София, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-22 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефан Ис. Шекерджийски

при участието на секретаря Вяра Евг. Баева
като разгледа докладваното от Стефан Ис. Шекерджийски Гражданско дело № 20221100103328 по описа за 2022 година

иск с пр.осн. чл. 49, ал. 1 от ЗЗД:

Ищецът - **Х. Т. И.**, в исковата си молба и уточнение от 18.04.2022г., твърди, че предвид функционалния имунитет на съдиите по чл. 132 от Конституцията те не носели гражданска или наказателна отговорност за техните действия по служба, освен за престъпления от общ характер, каквито обидите не били. Следователно, за такива техни действия отговорност носел съдът.

Ищецът водел различни дела в АССГ, които АССГ забавял и съответно бил осъждан:

- по гражд.дело № 1406/2021г. на ВКС, АССГ бил осъден с влязъл в сила съдебен акт да му заплати обезщетение 10 000 лева за това че е забавил иск за лечение (хепатит).
- по гражд.дело № 526/2020г. на СГС, АССГ отново бил осъден, но решението не било влязло в сила;
- ситуацията била аналогична по гражд.дело № 13247/2020 г. на СГС,

Имало и процесуални усложнения, и по-конкретно:

- к.а.х.д. № 7435/2020г., което било забавено – затова, ищецът завел по реда на чл. 26 от ЗОДОВ иск срещу АССГ включително заради предизвикана забава от 12 касационен състав на АССГ, председател на който била съдия А.А.: в резултат бе образувано гражд.дело № 13247/2020г. на СГС, по което Ищецът осъдил АССГ – решението не било влязло в сила;
- к.а.х.д. № 8041/2020 г., което бе забавено – затова, ищецът завел по реда на чл. 26 от

ЗОДОВ иск срещу АССГ включително заради предизвикана забава от 12 касационен състав на АССГ, председател на който била съдия А.А.: в резултат било образувано гражд.дело № 5770/2021г. на СГС.

По тази причина ищецът поискал по к.а.х.д. № 1261/2022г. отвод от това дело на съдия А.А.. Явно афектирана от тези дела срещу АССГ съдия А.А., заявила в съдебното заседание от 25.03.2022г. по к.а.х.д. № 1261/2022г., че Ищецът си "подбира" с така поискания отвод удобен за него съдебен състав: Преценката за това, дали са налице факти, които внасят съмнение за пристрастността на съда, е на настоящия съдебен състав. Тя, следва да почива на факти, които представят доказателства за предубеденост и зависимост на член от състава и/или на целия съдебен състав. Нито едно от посочените обстоятелства, не представя доказателства за зависимост - външна или вътрешна на членовете на съдебния състав или за предубеденост. Неуважаването на доказателствено искане не следва да служи като повод, ищецът да си избира конкретен съдия, който да разгледа спора му, чрез упражняване на правото му на отвод.

Ищецът се запознал с това изявление и го намирал за крайно обидно:

Предвид многобройните осъждания на АССГ никак не било странно, че за г-н И. се налагало да иска отводи на определени съдии и съдебни състави на АССГ – нямало как да очаква безпристрастност от същите, щом са станали причина да търси обезщетения заради техните действия и бездействия (делото "Walder v. Austria" (Appl. № 33915/96, Решение от 30.01.2001г.) :

Съдия А.А. се намира в явен "конфликт на интереси" по смисъла на чл. 52 от Закона за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ).

ЕСПЧ приемал че в тази ситуация можело да се иска отвод дори на всички съдебни състави на АССГ - делото "Б.Г. с/у България" (Appl.№ 28417/07, Решение от 05.04. 2018г.).

По тези съображения ищецът счита, че ответника АССГ носел отговорност за претърпените от г-н И. неимуществени вреди – негативни емоции, а именно: притеснения за развитие на делото и от евентуален неблагоприятен изход на делото поради обидните изявления на съдия А.А., както и накърняване на чувството му за справедливост и доверието му в правораздаването, и изобщо в държавността, чувства на обида и унижение, нанесени публично – пред присъстващите в съдебното заседание прокурор, други съдии (съдебният състав е в АССГ е тричленен), процесуални представители и съдебен деловодител.

Интензитетът на тези негативни емоции бил изключително висок: ищецът бил инвалид, с много висока степен на инвалидност и делото по което бил обиждан от съдия А.А., било за нарушени негови права като инвалид, изрично уредени в Конвенцията за правата на хората с увреждания.

Ищецът бил унижен (унижение, нанесено публично) и от твърдението, че бил получил сумата от 10 000 лева, която било лъжа, обида и клевета.

С оглед изложеното, ищецът моли да се осъди ответникът да му заплати обезщетение за неимуществени вреди 25 005 лева, ведно със законната лихва.

Процесуалният представител претендира по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА.

Ответникът – **Административен съд – София град**, оспорва иска:

- счита, че ищецът не би следвало да бъде освободен от процесуалното задължение за заплащане на такса, тъй като му е присъдена сумата, посочена в исковата молба;

Ищецът водел в АССГ множество дела както против ГДИН, така и против други административни органи – КАД № 9065/2020г., по което му било присъдено окончателно обезщетение в размер на 3000 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба, и КАДМО 6519/2021г. на АССГ по което му е присъдено окончателно обезщетение в размер на 5000 лева, ведно със законната лихва. Т.е., към настоящия момент имал присъдени обезщетения над 18 000 лева

- оспорва претенцията и като неоснователна. Производствата, водени от ищеца пред АССГ, като по над 30 броя отделни произнасяния на състави по открити съдебни заседания процесуалният представител на ищеца (до този момент той не се бил явявал лично по тях), използвал различни процесуални способности за защита на неговите права, най-честия от които, при постановяване на акт, който не бил позитивен за него, при постановяване на протоколно определение, с което се отхвърляли негови доказателствени искания, както в конкретния случай по КАД № 1261/2022г. (искане за събиране на гласни доказателствени средства в касационно производство, при което по чл. 219 от АПК подобен вид искане било недопустимо) е да поиска отвод на съдебният състав.

Много често подобен вид процесуално поведение (по адм. д. № 27/2022г. и корелативно свързаното с него дело 690/2022г. на СГС) процесуалният представител на ищеца използвал тези свои процесуални права, за да предяви иск за вреди от неразумно дълга продължителност на производството, в конкретния случай както по КАД № 1261/2022г., така и по КАД № 245/2022г. процесуалният представител на ищеца по идентичен начин след несъгласие с постановените определения на състава на съда иска отвод на членовете на състава, като по този начин в конкретния случай, след като съдебният състав се отвел и при двете касационни дела, ищецът твърдял, че му били нанесени вреди.

Действително по някои от съдебните производства процесуалният представител на ищеца не бил правил искане за отвод, но заявлението на съдия А., че “неуважаването на доказателствено искане не следва да служи като повод ищецът да си избира конкретен съдия, който да разреши спора му чрез искане за отвод” нямало за цел да причини вреди на ищеца, а констатира обективния факт, че при множество отводи на цели съдебни състави, искането на още един отвод и евентуалното преразпределяне на делото на друг състав намалява твърде значително броя на възможните съдии, които биха го разгледали.

Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 12 и чл. 235, ал. 3 от ГПК, приема за установено

следното:

от фактическа страна:

Искът е предявен на **31.03.2022г.** молба за бавност е депозирана на **18.07.2022г.** и то във връзка с отношение на уточнението на иска с ново обстоятелство.

Г-н И. е осъден на лишаване от свобода, като е оспорил периода на ефективен престой след инвалидизацията си – л. 99.

Водени са множество административни производства, като по голяма част от тях са правени искания за отвод (л. 163-172 – посочването не е изчерпателно, видно и от л. 196, а и предвид становището на ищеца по отговора на ответника).

Ищецът е освободен от процесуалното задължение за заплащане на такси и разноски – Определение от 04.04.2022г., след като е представил Декларация (л. 10-11). В трета графа: средства за издръжка на семейството ми понастоящем се осигуряват от ... не е отбелязано нищо. Същото се отнася и до 6-та графа относно банкови влогове.

Ищецът е инвалид с минимален месечен доход – 212,50 лева (Справка от НОИ – л. 14).

Не се спори, че с-я А. в о.с.з. от 25.03.2022г. (к.а.х.д. № 1261/2022г.), като част от мотивировка на становище на състава, е заявила проблемната реплика, описана в исковата молба.

В исковата молба се иска от СГС да укаже надлежен ответник (л. 4). В тази връзка е постановено разпореждане от 04.04.2022г. (в крайна сметка и с оглед съобразяване с проблема на поставените в Application no. 7541/18 V.T. P.), с което се указва на ищеца да уточни правния си интерес по отношение на магистрата и ВСС (първоначално евентуални ответници). Становището, изложено в молба от 18.04.2022г., е следното: Абсурдно е съдия да дава указания на адвокат да поясни кой възлага работата на съдията и кой е работодател на съдията – настоящият състав на СГС трябва да приеме че това са служебно известни факти на съдията по смисъла на чл.155 ГПК, а не да пита адвокат за тези факти – нима съдията не знае кой е работодателя му и кой му възлага работата по делата ?; убеден съм че ако поставя казуса пред обществеността с публикация, коментарите няма да са в полза на указанията (л. 25).

Исковете били евентуални, но само, ако СГС не приемел за надлежен ответник АССГ.

В молба от 19.07.2022г. се оспорва искането на ответника да се ангажират доказателства, че са правене многобройни отводи (л. 61). Признава се и че обезщетенията са присъдени (л. 62).

Изявлението от 18.04.2022г., с което се предлага „спогодба“ е следното: В жест на добра воля, ще направим отказ от иска изцяло (и по двете фактически основания), ако АССГ безусловно признае в писмена форма че същите са неверни, обидни и унижителни за ищеца – без да претендираме каквото и да е обезщетение и каквото и да е извинение, без да претендираме и каквито и да са разноски, включително за защитата *pro bono*, реализирана до момента от адвоката на ищеца. Що се отнася до държавната такса по иска, доколкото СГС все още не се е произнесъл за нея, АССГ няма да има и задължение да я заплати на СГС –

затова, ...

В молба от 26.05.2022г., с която се желае изменение на иска, което не е допуснато (л. 376), се сочи следното: Видно от съдебния протокол от 18.03.2022 г. по к.а.х.д. № 245/2022 г., заседанието започва в 14.38 ч. и завършва в 14.46 ч. - т.е. продължава едва 8 (осем) минути ! - при това, повече от половината от тези 8 (осем) минути, са заети с други въпроси - докладване на постъпилите по делото материали, въпроси относно исканията на страните и хода на делото, т.н. - следователно, моята пледоария от името на Ищеца (видно и от записания текст), едва ли продължава повече от 4-5 минути, но въпреки това съдия Г.Н., заяви че тези 4-5 минути пледоария представлявала "злоупотреба" ! - следователно, изявленията на съдия Г.Н. освен че ограничават правото на защита на Ищеца, са и **обидни**: Ищецът има право да изложи своя случай пред съда, и е упълномощил процесуален представител за тази цел - нещо повече, това е негово задължение, за да може впоследствие да твърди пред ЕСПЧ че е изчерпал вътрешноправните средства за защита по смисъла на ЧЛ.35 ЕКПЧ. Затова, няма как толкова кратко упражняване на това признато право да бъде квалифицирано като "злоупотреба" от съдия Г.Н.: за тези негови изявления отговаря АССГ, като възложител на работата (дело) по чл. 49 ЗЗД.

Всъщност репликата е: имате право на изслушване, но не злоупотребявайте. Това е молба, а не констатация.

Част от изявленията на процесуалния представител на ищеца в о.с.з. са следните: **1. Адв. И.:** На основание чл. 22, ал. 1 т. 6 от ГПК искам отвод на съдебния състав. Не бяха изложени никакви мотиви как ще се затрудни защитата на ответника, освен това искам да разбера как е назначен настоящия съдия по делото, има ли случаен подбор, да ми се покаже протокол за случаен подбор. Аз твърдя, че такъв няма, която означава, че настоящия съдия е назначен пряко, т.е. делото се оказва, че е поръчано на конкретен съдия, което създава съмнение за поръчково правосъдие. Освен това искам да ми отговорите вие член ли сте на съюза на съдиите в България?

Председателят на състава, след спечелен конкурс, е назначен на длъжността от край на м.11.2022г. Разпределен му е и именно този състав.

Председателят на състава е формален член на ССБ, без да е активен и това е ситуацията от около 10 години. Той не познава, нито лично нито персонално, колегите, които по твърденията на ищеца, са го притеснили.

Нямаме доказателства за случаен подбор **2.**

... С оглед на казаното, че сте член на съюза на съдиите в България и предвид конкретиката по делото отново ще искам отвод последните съображения **3.** Съдебния състав на Административен съд - София град, който твърдим, че е произнесъл съответните обидни реплики е в състав: съдия Т.Ж. съдия А.А. и съдия Л.Х.ва, съдията Т.Ж. е председател на съюза на съдиите в България, а до колкото знам съдия А.А. също е член на този съюз. Съвсем разумно е в тази ситуация да има съмнение, че поради формални и неформални отношения на членството ви в този съюз, вие може да проявите пристрастност, не

забравяйте, че закона казва основателни съмнения, не доказателства, това е едно от основанията, предполагам, че го отхвърлите, след това ще релевирам още едно.

... СГС е ответник по друг иск на ищеца 4., по който беше осъден с решение по въззивно гр.д. № 3514 от 2022 г. на САС. В тази хипотеза имаме ситуация, при която ответникът е съд по дело, т.е. председателят на Софийски Градски Съд ви определя вас конкретно по делото, без случаен подбор, при положение, че същият председател представлява Софийски Градски Съд по иск на ищеца, и по който даже Софийски Градски Съд е осъден, имаме хипотеза, по която България вече е била осъждана в такава ситуация, делото Б.Г. срещу България, ще ви го цитирам подробно в бележки, ето ви още едно основание да твърдя, че настоящия съд поне на прима виста не е безпристрастен, начина, по който процедирате, по който отказвате промяна на иска, отказите ви да се мотивирате, липсата на случаен подбор, членството ви във съюза на съдиите в България, всичко това взето заедно създава впечатление, че вие ще толерирате ответника и ще постановите решение в тяхна полза, това не е точно правосъдие.

... Не забравяйте обаче, че самият иск е с твърдения, че са причинени обиди от същите твърдения, за процесуална злоупотреба, т.е. вие ще изразявате становище по хипотеза, за която ние твърдим, че е причинила деликт на ищеца, а вие употребявате същите думи спрямо ищеца, т.е., спрямо неговия процесуален представител, поне на пръв поглед вие категорично вече не изглеждате безпристрастен съдия.

... Използвах метафора, която е добре известна в фолклора, че „гарван гарвану око не вади“. Това не означава обида към съда. Това означава фолклорен израз, с който се твърди, че поради това, че две лица се намират в същото положение вършат същите действия, те се защитават взаимно. По-специално казвам, че вие процедирате по начин и извършвате спрямо ищеца същите действия, за които ние съдим вече Административен съд - София град и това изключва вашата безпристрастност 5.

... виждам, че сте и афектиран.

... Искът е основателен, тъй като ищецът е подложен на тормоз чрез обидни изявления на представители на ответника, Административен съд - София град. ... Правото на отвод е гаранция за това страните да могат да си осигурят безпристрастен съд, което е фундаментално право, така че няма как едно законосъобразно упражняване на права да се твърди, че е злоупотреба с права, точно същото вие заявихте преди малко, и то при съвсем аргументирани искания за вашия отвод, и то подкрепени с факти, няма как да твърдим, че сте безпристрастен по делото след като ни обвинявате, че злоупотребяваме с процесуални права, а това е и предмета на иска срещу Административен съд - София град, ... използвам тази метафора, създавате впечатление, че не сте безпристрастен съдия и че действате на принципа гарван гарвану око не вади, нали тази метафора, за която вие счетохте, че е била персонална атака към вас, не е персонална атака, тя просто изразява недоверието във съдебния състав поради сходното поведение с това на ответника. ... също създава такива впечатления, не на последно място липсата на всякакъв случаен подбор, може би само по себе си нали вашето командироване по делото нали да е случайно, но в контекста на

конкретиката и с оглед на вашето изявление се създава впечатление, че не е случайно. Освен това, както казах, СГС е ответник по друг иск на ищеца, и то много преди вие да бъдете съдия по това дело, така че няма как да се твърди, че това е някаква злоупотреба с права, че това е някакво, как да кажа, във връзка с настоящото дело инициране на маневри от страна на ищеца за да търси отвод на СГС, напротив, много преди да сте съдия по това дело е заведено и както виждате то е и спечелено срещу софийски градски съд, така че аз твърдя, че процесът не е справедлив и това ще проличи в решението.

от правна страна:

Този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа (чл. 49 от ЗЗД). Ищецът твърди, че е обиден по време на съдебно заседание. За това пасивната процесуална легитимация е на учреждениято, което предоставя правната услуга (съобразно изложеното по-долу). Съдът възлага на съдиите дела, които следва да се администрат. Магистратите обаче не са работници и нямат работодател. Правоотношението е специфично служебно Т.а (проф. Мръчков – „За характера на правоотношенията на съдии, прокурори и следователи“). Става въпрос за самостоятелен вид публични правоотношения по изпълнение на държавна служба при осъществяване на съдебната власт като отделен вид държавна власт по смисъла на чл. 8 и глава шеста от КРБ (Р. на СРС от 20.02.2018г. гр.д. № 55351/2015г., в което е изложена подробна мотивация, а е цитирана практика и становища на доктрината / налице е обаче противоречива практика, тъй като това решение е обезсилено от СГС, върнато за нова произнасяне, като втората първа инстанция достига до аналогичен извод на първата; след това е втория въззив потвърждава обжалваното решение).

По отношение на действията на магистрат, както е констатирал и самия ищец (л. 3), искът е недопустим – чл. 132 от КРБ. Изявлението е сторено в о.с.з. и няма как да се приеме, че то е направено в лично качество. Ако решаващият орган е бил в състав, то обвързва всички негови членове. Това е и една от причините да не се допуснат гласни доказателства на ищеца.

Решение № 285 от 7.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1084/2009 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Б.Б., цитирано от ищеца, има за предмет неяснота относно личността на работодателя. Проблемът е свързан с приложението на § 1, т. 1 от ДР на КТ и чл. 61, ал. 2 от КТ (Тълкувателно решение № 1 от 30.03.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2010 г., ОСГК, докладчик съдията Б.С.). Тази практика задължава решаващия орган, ако констатира в обстоятелствената част на иск, предявен от работник, че има твърдение за два различни субекта, да даде указание за уточнение. Съдът обаче не може да принуди ищеца да предяви иск по отношение на ответник, които той не счита за страна в материалното правоотношение.

Или трудовата практика, включително и ТР, е неприложима към твърдяната фактическа обстановка. Искът е облигационен, като приложимият закон е ЗЗД. Все пак, правоотношението на съдията не е трудово. ЗОДОВ е неприложим – там отговорността на е

на държавата за опорочено правосъдие (Тълкувателно решение № 7 от 16.11.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 7/2014 г., ОСГК, докладчик съдията Г.М.), като тя само се представлява от съответните си органи - Тълкувателно решение № 5 от 15.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 5/2013 г., ОСГК, докладчик съдията М.П. и Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, докладчик съдията Ж.Н.). Под опорочено правосъдие се разбира пряк резултат от него, а не страничен ефект – неприятна емоция вследствие на администрирането на процеса.

Процесуалната легитимация (и активна и пасивна) е следствие от твърденията изложени в иска (Р. № 5 от 06.06.2011г. на ВКС, III, г.о., по гр.д. № 270/2009г.: Процесуалната легитимация на двете страни следва единствено от правното твърдение на ищеца. Тя се обуславя от заявената от ищеца принадлежност на спорното материално право, от претендираното или отричано от ищеца право. Поради това при проверката дали искът е предявен от и срещу надлежна страна, съдът изхожда от правото, което се претендира или отрича с исковата молба. За да бъде едно лице субект на процесуални правоотношения като страна, е необходимо то да съществува към момента на завеждане на иска и да притежава процесуална правоспособност. Това е условие за допустимост на исковия процес, доколкото не може да възникне процесуално правоотношение по отношение на лице, което не съществува или не притежава процесуална правоспособност (също: Р. № 164 от 15.07.2011г. на ВКС, IV г.о., по гр.д. № № 1571/2009г.; Р. № 128 от 29.04.2011г. на ВКС, IV г.о., по гр.д. № 1356/2009г.; и Решение № 61 от 13.06.2014г. на ВКС по гр.д. № 3306/2013г., IV г.о., ГК, докладчик съдията А.Б.). Съдът на може да сочи или определя ответника.

Странното обаче е, че след като изрично е поискана съдействие, е последвал ехиден (ироничен) коментар – л. 25.

Проблемът с пасивната процесуална легитимация на държавните органи всъщност е предмет на ЕСПЧ: Case of Kehaya and Others v. Bulgaria (Applications nos.47797/99 and 68698/01), 12 януари 2006). По тази причина е прието и Тълкувателно решение № 5 от 14.01.2013г. на ВКС по тълк. д. № 5/2011г., ОСГК; следва да се съобразят, също така и (Р. № 14 от 15.02.2021г. на ВКС, IV г.о., гр.д. № 5165 по описа за 2016г.); Решение № 188 от 13.12.2013 г. на ВКС по гр. д. № 6/2013 г., II г. о., ГК, докладчик съдията Здравка Първанова; Р. № 164 от 15.07.2011г. на ВКС, IV г.о., по гр.д. № № 1571/2009г.

Идеята е да се ограничи държавата да оспорва обвързаността си от силата на пресъдено нещо, ако съответното право е било установено по отношение на неин орган/учреждение. Хипотезата е аналогична, ако не е ясно по отношение на кой от органите ѝ следва да се предяви претенция. Т.е., да не може чрез юридическо разклоняване да се избегне отговорност.

В случая нормата на чл. 49 от ЗЗД е достатъчно ясна. Нормата на ЗЗД предхожда както КТ, особеността е че възлагането на работа не е по трудово правоотношение.

Твърди се неправомерно поведение (обида) от страна на състава на съд по отношение на ФЛ (който каже или извърши нещо унижително за честта или достойнството на друго в негово

присъствие – чл. 146 от НК). При обида се изразява една презрителна оценка по отношение на пострадалия - адресат на обидата. Засяга се неговата субективна чест и достойнство - самочувствието му, неговата самооценка. Тази оценка в собствените му очи се определя още като достойнство в собствен (строг) смисъл. Тук от значение е само презрителната, унизяваща форма на обръщане към пострадалия - дори да става дума за нещо, което е вярно по своето съдържание, това неизключва обидата.

Така, фактическият състав е да се установи от ищеца, 1. че репликата е изречена (това е безспорно); 2. че тя е обективно обидна (например: Решение № 12 от 6.02.2013 г. на ВКС по гр. д. № 449/2012 г., III г. о., ГК, докладчик съдията С.Д.; и Решение от 2012г. по ч.н.д. № 5967/2011г. на СГС – като именно тук е проблемът с доказателствената тежест – чл. 154 от ГПК); и 3. че той действително претърпял негативни емоции.

Репликата на с-я А. изцяло покрива разбиранията и на теорията и на практика за една от хипотезите на процесуална злоупотреба. Така, в О. № 390 от 28.07.2017г. на ВКС по ч.гр.д. № 1405/2017г., IV г.о., ГК, докладчик съдията А.Б.: Съдът е този, който винаги, във всички случаи, преценява както допустимостта, така и основателността на всяко процесуално действие на страна по делото и се произнася именно с оглед на това. ...

Уважаване на всеки отвод на страна, "за да не си мисли тя, че съдът, който се произнася по делото е предубеден", не само не е в съответствие с нормата на чл. 22 ГПК, но още и позволява на страната сама да избира съдебен състав, да протака недопустимо делото; би могло да се използва и като начин за "освобождаване" от нежелано дело и натоварване на колега.

Правната възможност да се иска отвод на съдия е недопустимо да се използва от страните за постигане на някоя от целите - протакане на делото, **избор на съдия** или съдебен район, натиск върху съда и пр. Компетентните органи са задължени да организират производството така, че то да отговаря на изискването за **разглеждане на делото в разумен срок**, включително когато страна не проявява необходимата процесуална дисциплина или дори шикани и се опитва да попречи на развитието на производството - К. с/у Италия, № 9381/81, 25 юни 1987 г., Серия А № 119; Шюрмели с/у Германия, № 75529/01, 8 юни 2006 г.; М. с/у България, № 21558/03, 2 септември 2010 г., Б. с/у Л., № 44978/98, 15 юли 2003 г., К. с/у България, № 44626/98, 24 март 2005 г.; определение № 245/15.07.2014 г. по ч. гр. д. № 3756/2014 г., на ВКС, IV г. о.

Непочтителното отношение на страната към съда, в различните му проявни форми, също не е основание за отвод на съдията по делото, нито пречка за разглеждането му, и не може да послужи като основание за отвеждане на съдията по делото. ...

Всички основания за отвод се основават на фактически основания, които пораждат основателно съмнение в безпристрастието на съдията, но само по себе си твърдение на страна, че съдът не е безпристрастен, включително и позоваване на някое от изброените обстоятелства по чл. 22, т. 1 - 5 ГПК, щом не отговаря на обективната действителност не може да послужи като основание за отвод (изрично и определение № 343/21.05.2015 г. на

ВКС, IV г. о., постановено по ч. гр. д. № 2568/2015 г., по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК, задължително за общите съдилища в страната). Субективният елемент от текста за безпристрастността на съдията се предполага до доказване на противното, докато за обективния елемент е важно, отделно от личното поведение на съдията, да не съществуват конкретни факти, които да могат обективно да поставят под съмнение непредубедеността на съда. - *Sorgic v. S.* (no. 34973/06).

Подобно поведение е често срещано – става въпрос за отводи на съдии, които не са склонни да изпълняват понякога абсурдните искания на страните. Верно е че страната не може да бъде обвинявана, че се възползва от предоставените ѝ по закон (кодекс) средства за защита (т. 31 от *CASE OF WALDER v. AUSTRIA* (Application no. 33915/96)), но с едно уточнение – чл. 3 от ГПК вменява добросъвестно поведение. Недобросъвестното упражняване на процесуални права представлява злоупотреба. Забраната за злоупотреба с процесуалните права. Нея законът (чл. 3) формулира като задължение за добросъвестно упражняване на процесуалните права, отговарящо на добрите нрави. Това задължение заедно със задължението да се говори истината (§ 18) цели да морализира ГП, като пресече аморалната борба за изгоден резултат от ГП, постигнат на всяка цена. То обезпечава, че процесуалните права ще се упражняват съобразно с тяхното законово предназначение, а не в противоречие с него (проф. Сталев, БГПП, изд. 2020г. – стр. 81).

Съдията е арбитър, който следи за правилното (по негово – на съдията) разбиране за развитието на процеса. Решение № 4 от 16 юни 2009г. по конституционно дело № 4 от 2009г.: ... страната ще трябва да се потруди и да гледа **сериозно** на участието си в производството). Решаващият орган е длъжен да следи за евентуални нарушения и, ако констатира такива или се съмнява, да ги парира или да поиска от страната да уточни процесуалната си позиция/искане (например: ако съдът разкрие, че процесът е симулативен (симулиран), той трябва да го прекрати или да откаже да утвърди съдебна спогодба - Решение № 2566 от 10.11.1970г. по гр. д. № 1814/1970г., I г. о. на ВС: не е допустимо използването на съдебното производство за оформяне на сделки, които следва да се извършват по друг ред – проф. Сталев – БГПП, изд. 91г.).

В исковата молба се признава, че на ищеца му се налагало да прави отводи – чл. 175 от ГПК (Решение № 475 от 08.06.2010г. по гр.д. № 1311/2009г., г.к., III г.о. на ВКС). Съответно и в отговора се излагат твърдения за същото, включително как недопустимо искане се ползва, за да се предизвика отвод (това обстоятелство е и признато в молба от 19.07.2022г.).

При това положение за състава по административното дело е възникнало задължение да прецени дали става въпрос за злоупотреба. Администрирането на делото не може да се възприеме като обидно поведение. Например съдията в един футболен мач показва жълти и червени картони. Това е част от задълженията му. Констатациите му за нарушения не са приятни за санкционираните, но тона не е хипотеза на обида или деликт. Употребяването на правен термин „процесуална злоупотреба“ не е обида. Ако страна (искащата такава), не харесва и термина „ищец“ и това не представлява обида, въпреки субективното ѝ усещане за обратното.

След като не е налице деликтно поведение, то искът е неоснователен, като няма никакво значение как точно се е почувствал ищецът. Предвид всичко изложено, а и с оглед поведението на г-н И., но и на процесуалния му представител в това производство, разглеждано в светлината на установяване на неизгоден за ищеца факт (чл. 175 от ГПК), съдът намира, че злоупотреба е била осъществена.

В българската правна литература въпросът за злоупотребата не е докрай изяснен. Според едно от схващанията злоупотреба е налице тогава, когато дадено право се упражнява само с намерение да се увреди другата страна. Това схващане е твърде тясно; на практика неговото приемане би означавало да се прехвърли на увредения тежестта да докаже, че правото се упражнява с определен мотив (увреждане както и да обоснове, че у носителя на правото е налице умишлена вина (*animus nocendi*)). **По тая причина по-приемливо е разбирането, че злоупотреба право е налице тогава, когато неговият носител го упражнява, за да постигне цели, чужди на същността му.** Под „цели“ тук следва да се разбира не само конкретна правна цел (основанието на сделката, породила правото), а също така и икономическия смисъл на съответната правна връзка (доц. Т. – Банкова гаранция, стр. 270-1).

- Три критерия се предлагат: злоупотреба с право е налице, когато

а) **правото се упражнява, за да се вреди;**

б) когато то става по некоректен, несръчен и недостатъчно грижлив начин и

в) **когато упражнението на правото е ненужно на този, който го упражнява** (проф. Кожухаров - Закон за задълженията и договорите чл.чл. 1-216 систематичен синтез на юриспруденцията, 1948г., стр. 267-9).

Според практиката на ЕСПЧ: Злоупотреба с правото на жалба ще има, когато жалбоподателят в кореспонденцията си със Съда използва **особено неприятен, обиждащ, заплашителен или провокативен език** - независимо дали срещу ответното правителство, правителствения агент, властите на ответната държава, **самия Съд, съдиите** в него, неговата регистратура или работещите в нея (*Řehák v. the Czech Republic* (РД); *Duringer and Grunze v. France* (РД) и *Stamoulakatos v. the United Kingdom* (РД)). Не е достатъчно езикът на жалбоподателя да бъде просто остър, полемичен или саркастичен; той трябва да надхвърля **„границите на нормалната, учтива и легитимна критика“**, за да се сметне, че е оскърбителен (*Di Salvo v. Italy* (РД)). Тази граница бе нахвърлена (видно от протокола от о.с.з.) и то с много. В същия смисъл и Съдилищата са гарант на справедливостта и имат фундаментална роля във всяка държава, ръководена от принципа за върховенство на закона. За да се ползва работата на съдилищата от обществено доверие, съдът трябва да е защитен от необосновани атаки. Макар съдебната дейност да не е имунизирана срещу критика, тази критика не може да престъпва определени граници. Следва да има ясна граница между критика и обида и ако единствената цел на едно изказване е да обиди съда или членовете на съда, то подходящата санкция по принцип не би била в нарушение на чл. 10 от Конвенцията (свобода на изразяването) - *Žugić v. Croatia* (no. 3699/08)

Решаващият орган (предвид цитираната практика) има задължение, въпреки крайно агресивното и провокативно поведение на ищцовата страна (Освен това жалбоподателят търпи всички последици от поведението на своя адвокат или всяко друго лице, представляващо го пред Съда. Всички пропуски от страна на представителя по правило се приписват на самия жалбоподател и могат да доведат до отхвърлянето на жалбата поради злоупотреба с правото на жалба (*Bekauri v. Georgia* (предварителни възражения), §§ 22-25; *Migliore and Others v. Italy* (dec); *Martins Alves v. Portugal* (dec), §§ 11-13 и 16-17; *Gross v. Switzerland* [GC], § 33), да реши спора, бранейки интереса – в случая на ответника.

Не може да се изисква от който и да е магистрат да търпи безответно подобна хулителна и оскърбителна за съдебната система (в частност и за него) изява (Достатъчно е изразът да е обиден в най-широкия смисъл на това понятие, да накърнява по какъвто и да било начин авторитета на съда и престижа на съдебната институция, да подронва доверието в правораздаването и в независимостта и безпристрастността на съдиите - Определение № 456 от 19.07.2011г. по ч.гр.д. № 361/2011г., г. к., IV г.о. на ВКС).

Провокативният язвителен език е недопустим, без значение личното отношение на ищеца или неговия процесуален представител към съдебната власт.

Дали колегата (съдията от АССГ) е следвало да се отведе, не е предмет на това производство. Решаващият орган не може да ревизира поведението ѝ. Председателят на състава се опитва да спазва, предвид посоченото по-долу, поведение, което да допуска отводи само при съществен проблем, който би се отразил и на преценката му като арбитър. Фундаментално право на отвод няма – има процесуално Т.а и то е идентично с останалите права на страните, предоставени им от ГПК и други евентуално приложими нормативни актове (арг. и от Р. № 120 от 13.04.2011г. на ВКС, III г.о., по гр.д. № 1333/2010г.

Административният съдия не е в конфликт на интереси – тя е висш държавен служител и с това се изчерпва „приложимостта“ на ЗПКОНПИ. Бавното правосъдие, когато не е провокирано от самата страна, следва да се обезщетява. Страни в производствата (граждански и административни) са частни или публични субекти (включително и съдилищата), но не е конкретния съдия (специален /свръх санкционен/ закон не може да се тълкува разширително – или изключението се тълкува ограничително – *exceptiones sunt strictissimae interpretationis*). По-долу е взето и допълнително отношение към въпроса. Не е налице и каквато и да е дискриминация. Недопустимо е умишлено да се провокира всеки съдия, дръзнал да не се съгласи с исканията на ищеца, като след това ситуацията се представи като деликт или дискриминиране – никой не може да се възползва от собственото си противоправно поведение - *nemo ex delicto suo actionem consequi debet*.

Проблемът е съществен, като отношение е взето в Определение (по хода на делото) от 28.04.2011 г. по адм. д. № 3065/2011 г., 5-членен състав на Първа колегия на ВАСС цитираното определение по искане с вх. № 5170/30.03.2011 г. на жалбоподателите И. Л.К. и П.Г.К., и двамата от София, на основание чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК във вр. чл. 144 АПК петчленния състав постановява отвод на съдиите М. К., Б.М., Д.Г., Т.Х. и М.Д., всички от първа колегия на Върховния административен съд. С цитираното искане жалбоподателите

К., освен на горните съдии, са направили искане за отвод на всички съдии от първа колегия на Върховния административен съд от 36 съдии, ведно с председателя на колегията. Искането е мотивирано с „порочни процесуални похвати”, „множество други извращения” и „необоснована бавност по повдигнати въпроси” от някои от съдиите от колегията по цитирани пет дела.

... Искането за отвод не във всички случаи води до автоматичното отвеждане на съдията. При съмнение за безпристрастието на съдията, същият може да мотивира отказа си за отвод.

... Участието на съдията или съдиите по други дела, по които направилия искане за отвод е страна, не е основание за отвод, независимо от изхода от правния спор по другото дело за искащия отвода. Възприемането на практика за масов отвод на съдиите от Върховния административен съд би довело до невъзможност същият да упражнява конституционно установените му правомощия. По същата логика двамата жалбоподатели биха могли да поискат отвод и на всички съдии от втора колегия на Върховния административен съд. При Т.а искане, липсва друг равен по степен Върховен съд, който да разгледа споровете, които Конституцията определя от изключителната компетентност на Върховния административен съд (това е О.М. на с-я М., непубликувано, но цитирано Съдийски вестник – кн. 2/2012 г. - <https://judgesbg.org/oldsite/images/SV-01-2012.pdf>). Така, според вече споменатото О. № 390 от 28.07.2017г. на ВКС по ч.гр.д. № 1405/2017г., IV г.о., ГК: На практика, съдилищата самоотвеждайки се или уважавайки неоснователните отводи на страната, оскъпяват процеса, забавят значително разрешаването на спора, ограничават по същество достъпа до съд и евентуално финансово натоварват насрещната страна. Съдът е длъжен да вземе мерки да организира адекватно своевременното разглеждане на делото, вкл. като не уважава неоснователните искания на страните, да преценява дали процесуалните им действия са съобразени с чл. 3 ГПК - упражнени добросъвестно и съобразно добрите нрави, дисциплинира ги със средствата на ГПК, преустановява действия, съставляващи злоупотреба с право (срв. Ч. и В. с/у Италия, № 19753/92, 4 декември 1995 г., Серия А № 337-А, Определение № 222 от 21.03.2014 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1076/2014 г., III г. о., ГК; определение № 409/27.06.2013 г. по ч. гр. д. № 1799/2013 г. на IV г. о., определение № 163/5.04.2016 г. по ч. гр. д. № 847/2016 г. на IV г. о.).

Решаващият орган напълно споделя виждането, че конвенцията (ЕКПЧ) е част от вътрешното право (Р № 29 от 11 ноември 1998г. конституционно дело № 28/1998 г., съдия-докладчик И.Г.), че е пряко приложима (дори и въпреки ТР 2/2020 от 20.02.2023г. ОСГК на ВКС), но не счита, че тя е била нарушена в случая.

Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения или основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок, от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона (чл. 6, § 1, изр. 1 от ЕКПЧ). Ако разбиранията на ищеца за справедлив процес е отзивчив (всъщност притеснен от агресивното поведение на ищцовата страна) съдия, то не може да бъде споделено.

Обратното не означава зависим и безпристрастен съд.

по останалите доводи на ищеца:

1. относно таксата: Според проф. Сталев (БГПП, изд. 2020г., стр. 29): Исковият процес влиза в действие по повод на правен спор. Той цели да го разреши, като издири действителното правно положение между спорещите и го потвърди със сила на пресъдено нещо. Силата на пресъдено нещо действа като защита в полза на страната, чието правно твърдение (т.е., че правото съществува или не съществува) съдът е потвърдил. Тя брани правото, което е неоснователно оспорено, или правото, засегнато от неоснователната правна претенция, като придава на спорното правно положение качество на безспорност („пресъдено нещо“). Същевременно тя действа като санкция спрямо страната, чието правно твърдение съдът е отрекъл. Занапред тя е длъжна да изостави неоснователното си правно твърдение и да съобрази своето поведение със съдебно потвърденото правно положение.

Правосъдната дейност е една услуга, която получава нуждаещият се. Тази услуга не е безплатна. **Иначе неоснователните искови молби биха се умножили.** Затова Законът за държавните такси и тарифите към него предвиждат да се заплаща държавна такса срещу защитата, която се търси с исковата молба (чл. 73, ал. 3). Тази такса се заплаща при подаване на исковата молба като условие за нейната редовност. Квитанцията за платена такса се прилага към исковата молба като доказателство, че таксата е платена. Някои съдопроизводствени действия обаче са свързани с разноски, които съдът трябва да направи нарочно, за да може да извърши действието. Такъв с случаят с обнародване на призовавания и съобщения в Държавен вестник, с назначаване на особен представител, с възнагражденията на свидетели, вещи лица и преводачи, с пътуванията на членовете на решаващия състав до мястото на огледа. Тези разноски се дължат от страната, в чийто интерес се предприема действието. Когато с исковата молба се иска да бъдат извършени такива действия, ищецът трябва да внесе и разноските, дължими за тези действия, като условие за редовност на ИМ. В това отношение разноските са подчинени на същия режим, както държавната такса (чл. 128, т. 2) (проф. Сталев, БГПП, 2020г. – стр. 194).

Или, таксата не е равностойна само на цена на предоставената услуга, макар че, като такава е част от фактическия състав, даващ основание на решаващия орган да приеме, че претенцията е редовна (положителна процесуална предпоставка, за която се следи служебно). Тя предпазва съдебната система от депозирането на искове, които трудно биха били доказани, такива, които целят нещо различно от решаване на граждански спор (хипотези на процесуална злоупотреба) и т.н. – най-общо тя е и гаранция за сериозност на иска.

Именно и по тези причина ответникът поставя въпроса относно нейното заплащане.

Според Определение № 2119 от 25.06.2019г. на САС по в.ч.гр.д. № 2097/2019г., В настоящата хипотеза обаче, фактът, че хода на процеса на Д. Х. е заплатена доброволно сумата от 120 000 лв. - застрахователно обезщетение по застраховката "гражданска

отговорност", не води до извода, че тя разполага със средства, с които да заплати дължимата държавна такса. В случая се касае за получено застрахователно обезщетение по застраховка "Гражданска отговорност", което е несеквестируемо- чл. 198, ал. 1 КЗ (отм.); и необлагаемо по закон- чл. 13 ЗДДФЛ, имащо за цел репарирание на вредите от настъпилото застрахователно събитие, което налага извода, че не следва да бъде вземано предвид и при преценката за освобождаване от държавна такса; Определение № 41 от 22.01.2020 г. на ВКС по ч. т. д. № 53/2020 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Е. С.: От представените с въззивната частна жалба писмени доказателства се установява, че към 01.01.2019 г. сумата от 10 500 лв., получена като обезщетение на 28.08.2018 г. (близо една година преди датата на завеждане на иска на 13.08.2019 г.), вече е била изтеглена от сметката на ищцата в "Банка Д. " АД. Като се има предвид, че ищцата не е декларирала нейни влогове и такива на нейния съпруг, касационният състав намира, че **към датата на завеждане на иска сумата по полученото обезщетение не е била налична** и не може да бъде съобразена при преценката на обстоятелствата по чл. 83, ал. 2 ГПК. Ето защо с оглед отговорът на поставения по-горе въпрос, отчитайки всички релевантни за искането по чл. 83, ал. 2 ГПК факти, касационният състав намира, че ищцата следва да бъде освободена от заплащане на държавна такса.

Нормата на чл. 83, ал. 2, изр. 1 от ГПК е със следното съдържание: Такси и разноски по производството не се внасят от физически лица, за които е признато от съда, че нямат достатъчно средства да ги заплатят. Става въпрос за наличие на финансови средства. Произходът им е без каквото и да е значение - където **законът** не различава, не бива и ние (да се разбира и съда) да различаваме – *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*. Как ще бъдат харчени наличните средства или вземания зависи изцяло от техния собственик: закупуване на луксозни вещи, екскурзии, дарения, разноски по дела и т.н. Наличието на достатъчен патримониум обаче означава, че нормата на чл. 83, ал. 2 от ГПК е неприложима.

Първото цитирано определение на САС е очевидно неправилно, а това на ВКС е в различен смисъл – преценява се недоимъкът към момента на възникване на задължението за плащане на ДТ, а не в произволно избран предходен момент.

Практиката на ВКС, която е относима, е в различен смисъл (отнася се и до претенцията на процесуалния представител на ищеца относно приложението на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА): според О. №. 50280 от 08.11.2022г. на ВКС, II т.о., т.д. № 2424 по описа за 2021г.: По формулираното искане от адвокат К. за заплащане на адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв., настоящият съдебен състав намира, че не следва да се присъди Т.а. Действително с оглед изхода на спора, на ищите на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК се дължат разноски. **В случая, с оглед присъдените от въззивния съд суми на ищите не може да се приеме, че при осъществено представителство те вече са материално затруднени лица.** Поради това, не е осъществено основаниято за предоставяне на безплатна правна помощ. Искането следва да се остави без уважение. Причината за този извод е, че: "Дженерали Застраховане" АД, чрез юрисконсулт В. Т., [населено място] обжалва решение № 10475 от 19.07.2021 г. по в. гр. д. № 3596/2019 г. на Апелативен съд - София, с което след частична отмяна на [решение № 3672 от 21.05.2019 г.](#) по гр. д. №

3781/2019 г. на Софийски градски съд, са уважени предявените от Г. Е. И. до размер от 10 000 лв и В. С. И. до размер от 40 000 лв против "Дженерали Застраховане" АД искове с правно основание [чл. 226, ал. 1 от КЗ](#) (отм.), представляващи обезщетения за неимуществени вреди, ведно със законите лихви, считано от 02.05.2015 г. до окончателното изплащане на сумите, както и сумите - съответно от 391, 20 лв. и от 1239,40 лв., представляващи обезщетения за имуществени вреди, ведно със законните лихви, считано от 27.05.2015 г. до окончателното изплащане на сумите. Последвала е молба по чл. 248 от ГПК: О. № 50003 от 06.01.2023г. ВКС, II т.о., т.д. № 2424 по описа за 2021г.: В постановеното определение по реда на чл. 288 от ГПК, е преценено, че не са налице предпоставките на чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗАДв, на представляващата ответниците, адв. К., да се присъди възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство. Няма данни, които да не са били съобразени от съда, при произнасянето и възприетия извод, за неоснователност на искането за присъждане на възнаграждение на основание чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗАДв. Взет е предвид предмета на делото и характера на присъдените суми. Следва да се има предвид, че е съобразено **наличието на вземане, а не реалното изплащане на същото**, в каквито смисъл са изложените от адвокат К. съображения.

Както бе посочено, в рамките на 1-2 години ищецът е получил (без значение дали по сметка или като вземане) около 18 000 лева.

Това, освен другото, означава, че определението от 04.04.2022г. с което е освободен от процесуалното задължение за заплащане на такси и разноски, следва да се ревизира.

Прокуратурата няма да бъде сезирана само поради факта, че не се установи сумите да са събрани. Те следва да се декларират, дори и като вземане в Декларацията за имотно състояние.

При поредно (ново) дело обаче, ако те не са декларират, това би било хипотеза на чл. 313 от НК.

2. относно молбите за изменение на иска:

Искът е депозиран на 31.03.2022г. Въззивната жалба, в която били изложени лъжливи твърдения е от 22.03.2022г., че 10 000 лева били заплатени, било и клевета. Накрая в т. 6 (л. 28), се сочи, че ищецът се отказва от двете основания, ако ответникът признае, че те са неверни, обидни и унижителни.

До този момент книжа не са били разменени.

Ответникът е уведомен на 13.05.2022г. за депозирания иск (л. 37а). Отговорът е изготвен от съдия. На 26.05.2022г. е депозирано ново искане за изменение на иска – ново обстоятелство (л. 75б).

В отговора е признато, че сумата от 10 000 лева не е заплатена (л. 44). Второто основание обаче не е оттеглено, но затова пък е постановено определение, с което докладът е допълнен – Определение от 19.07.2022г. (л. 58). Причината е молба от 18.07.2022г., в която е инкорпорирана и молба за бавност.

Действително всичко, което се случи с исковата молба, но преди да бъде уведомен ответникът, не представлява изменение на иска по смисъла на чл. 214 от ГПК. След този момент преценката вече е на съда (този администриращ спора).

Така, според Решение № 21 от 30.07.2010г. по гр.д. № 367/2009г., II г.о. на ВКС не е допустимо ищецът по иск за делба, в която се е позовал на съсобственост върху имота - неин предмет и не е оспорвал правата на една от ответниците пред въззивната инстанция да въвежда ново основание на иска си, като противопоставя придобивна давност по отношение на тази ответница и правата ѝ на собственост върху идеална част от делбения имот. Според Решение № 1 от 27.03.2012г. по гр. д. № 1106/2010г., г.к., IV г.о. на ВКС: ищецът не е длъжен да квалифицира процесуалните си действия. Когато започне да твърди нов факт или заяви, че изоставя твърдението си за някой факт, той изменя иска по основание, без да е необходимо да заяви изрично, че извършва Т.а процесуално действие. Когато заяви, че претендира съдът да признае или отрече право с различно съдържание, ищецът изменя иска по петитум, като също не е нужно да заяви изрично, че извършва Т.а процесуално действие. ... При действието на чл. 214 ГПК не се променя съдържанието на изявленията за изменение на иска, а формата - тя задължително е писмена, и времето за извършването им - сроковете са изтеглени напред. Ново значение има и определението на съда с което се приема изменението на иска. Отсъствието на Т.а определение при действието на стария ГПК беше несъществено нарушение на съдопроизводствените правила, а при действието на новия ГПК отсъствието на нарочно определение на съда за приемане на изменението, **недаването на подходящ срок за отговор на ответника**, неизготвянето на допълнителен доклад и недаването на указания във връзка с приетото изменение са съществени нарушения на съдопроизводствените правила, за които обаче въззивният съд не следи служебно. В същия смисъл и Решение № 114/19.01.2017г. на ВКС по гр.д. № 1357/2016г., ГК, 2-о отд.

Една от хипотезите на изменение на иска е предприета от ищеца промяна на предмета – той изтъква ново основание, когато се позовава на друг юридически факт в сравнение с този, посочен в исковата молба, и извежда от него претендиралото право. Ищецът може да измени основанието на иска, ако изменението не затруднява защитата на ответника. **Преценката се прави от съда** (чл. 214 ал. 1, изр. 1 от ГПК). Или, за разлика от хипотезата при увеличение/намаление на иска, решаващият орган не е длъжен да се съобрази с волята на страната (Р. № 228 от 19.08.2013г. на ВКС, IV г.о., докладваното от съдията Б. Белазелков гр.д. № 1219 по описа за 2012г.: Изменяването на иска по основание е процесуална възможност за ищеца, от която той може да се възползва по преценка на първоинстанционния съд с оглед възможността да бъде затруднена защитата на ответника. В общия съдебен исков процес ищецът може да се възползва от тази възможност до приключването на първото заседание за разглеждане на делото, в бързото производство – до изтичането на срока за становище по доклада на съда, а в производството по търговски дела – до изтичането на срока за допълнителна искова молба. Изменението на иска по основание се допуска по преценка на първоинстанционния съд с оглед възможността да бъде затруднена защитата на ответника. Тази преценка не подлежи на инстанционен контрол).

Именно „подходящият срок“ е причината да не се допусне изменението на иска.

Както вече бе обърнато внимание, искът е допустим, но видимо проблемен като основателност. Двете съдилища, АССГ и СГС, са с прекомерна натовареност. Процесуалния представител на ответника не би следвало да бъде ангажиран да изготвя нов отговор и да губи от времето си, съответно ощетявайки страните в административните производства, заради подобен иск. Това е втората причина, за да не бъдат допуснати гласни доказателствени средства на ищеца – безсмисленото разкарване на трима съдии от АССГ, което вече, в контекста на процесуалното поведение на ищцовата страна (и по това и по останалите производства) би било унижително и вероятно точно този резултат е бил и целен.

От друга страна, за СГС няма причина да не се произнесе по същество във възможно по-кратък срок, като причините са изложени в мотивацията на това решение.

Съдиите, администрирайки процеса, нещо което би следвало да е известно на процесуалния представител на ищеца, имат право на преценка как да процедират. Тази преценка може да е правилна или не (от тази гледна точка, стига да не е умишлено поведение) те имат право на грешка. Страните могат да се съгласят с тази преценка или не. Във втория случай те имат възможност да изложат възраженията си във жалба до по-горна инстанция, която да прецени доводите им. Ако обаче инстанцията е последна, тогава няма значение дали то е правилно или не (отнася се и до процесуалните нарушения) - решението по делото се приема за истина - *Res iudicata pro veritate habetur*. Дори и такива да са налице, това не е деликтно поведение. Правната сигурност, която е необходима за обществото, предполага и някакъв процент погрешни становища. Решаващият орган не твърди, че такива са допуснати, а само на теория посочва защо всевъзможните искания за изменение на претенцията, са излишни.

Грешката относно плащането или не на обезщетението е действително техническа, а както е видно, и без особено значение. Който разгласи позорно обстоятелство за друго или му припише престъпление, се наказва за клевета с глоба от три хиляди до седем хиляди лева и с обществено порицание (чл. 147 от НК). По разбирането на самия ищец, ползването на процесуални средства не е нарушение – добре би било да приложи този правилен иначе довод и по отношение на себе си. Наличието на средства не е позорно, не и престъпление.

Ищецът (неговият процесуален представител) може да пледира, но може и да представи писмена защита – чл. 149, ал. 3 от ГПК. Това е доста по-удачно, тъй като при дълга устна пледоария могат да се допуснат грешки, както от пледирация, така и от секретаря. Отделен е въпросът, че макар пледоариите да не са ограничени времево, страните следва все пак да имат предвид, че тяхното дело обикновено не е самостоятелно насрочено за съответната дата – има и други граждани, които чакат им се разгледа делото.

Същевременно, невъзможността да се изложи довод (по-точно правен извод) в хода по същество, е основание да се отмени акта на долната инстанция. Но евентуалното непредоставяне на допълнително време, съобразно разбиранията на страната, само по себе си, не е каквото и да е нарушение (още по-малко деликт).

Унижителен, според интернет речник на българския език = [срамен](#), [позорен](#),

[компрометиращ, подронващ достойнството, излагащ, низък, долен, сервилен, раболепен, коленопреклонен, обиден.](#)

<https://rechnik.chitanka.info/w/%D1%83%D0%BD%D0%B8%D0%B7%D0%B8%D1%82%D0%B>

Фриволното ползване на правна терминология от страна на ищцовата страна е притеснително. Според доц. Т., прецизността се дължи на еднаквата употреба на термините от всички (т.нар. терминологична конвенция). Тази терминологична конвенция е ненакърнима. Всяко нейно неспазване се квалифицира автоматично като незнание (доц. Т. - Как се решава гражданскоправен казус, 2007г., стр. 135).

В случая обаче става въпрос по-скоро за нещо различно, посочено в (*Kongresna Narodna Stranka and Others v. Bosnia and Herzegovina* (dec), §§ 13 и 15-19 - жалбоподателите са използвали неясни и неопределени термини, за да направят обстоятелствата по делото да изглеждат подобни на тези по друго дело, по което Съдът е установил нарушение). Или грешките са умишлени.

3. относно останалите основания за отвод:

3.1 Формалната принадлежност към квазисиндикална организация не може (най-малкото в този случай) да породи основателни съмнения. Не е налице йерархична структура, юридическа или каквато и да е друга фактическа зависимост или обвързаност между съдиите, членове на ССБ. Председателят на състава намира, че не е предубеден от тази гледна точка.

3.2 Книжата, по които се образуват дела, се предават най-късно на следващия ден от постъпването им на административния ръководител на съда или на определени от него съдии, които образуват делото, ако са налице процесуалните изисквания, като определят вида му и съдията-докладчик на принципа на случайния подбор, използвайки програмата за случайно разпределение на делата (чл. 35 ал. 4 от ПАС). Делото, видно от л. 1, е разпределено именно по този начин.

Под съдия докладчик обаче се има предвид състав. При смяна на титуляра (по правило) на състава не се прави допълнително преразпределение. При липса на титуляр (такъв няма или отсъства по някаква причина), се постановяват заповеди за заместване.

Идеята на ищеца, че председателят на този състав е определен именно за него и то с оглед точно това дело е крайно „амбициозна“. Председателите на съдилища, особено тези, които са с голям персонален състав (СГС е най-големият окръжен съд) не контактуват със съдиите във връзка с делата. Ако все пак ищецът счита, че делото е „разпределено“ по този начин от председателя на съда на този докладчик, то няма пречка да сезира прокуратурата.

3.3. СГС може и да е бил ответник по някакво дело на ищеца, което всъщност не означава нищо. То е приключило, според твърденията на самия ищец, преди председателят на състава да бъде повишен. Учреждението е страна по множество искове, което предвид броя на служителите му, а и гражданските отношения в които е страна, е напълно нормално.

Обикновено никой не разбира за тези дела освен конкретният юрист, определен да

защита интереса на съда и естествено насрещната (обикновено ищцова) страна.

Плащането на обезщетение няма отношение към бюджета на самия съд, а към този на съдебната система. От тази гледна точка съдиите нямат личен интерес от изхода на подобни дела. Ако производството е било по ЗОДОВ, то е било разгледано в СОС (чл. 7, ал. 2).

Делата не са паралелни, не се и разглеждат в едно съдебно учреждение (ДЕЛО Б.Г. срещу БЪЛГАРИЯ (Жалба № 28417/07), решение от Р. от 5 април 2018 г. се отнася до малък окръжен съд и то при различна фактическа обстановка – именно за това е нормата на чл. 7 от ЗОДОВ е изменена през 2019г. и Определение № 63 от 9.02.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 136/2018 г., III г. о., ГК, докладчик председателят М. И.а).

Доводът за гарваните е интересен, тъй като е абсурден:

- ако ищецът се е притеснявал от СГС поради приключилото дело, спокойно е могъл да го предяви в СОС, като все пак мотивира искането си. Едва ли е щяло да има възражение за подсъдност – и двете съдилища се помещават в сградата на съдебната палата. Доколкото е известно на председателя на състава, СОС е доста по-малко натоварен, което предполага и по-експедитивно разглеждане на делото. Близка фактическа обстановка е разгледана в Определение на ВС № 162 от 26.11.1975г. по ч.гр.д. № 2919/75г., II г.о.

- ако проблемът е че председателят на състава е съдия, то тогава той няма избор и следва да се примири: става въпрос за правилото на необходимостта (*the rule of necessity*). Това е прецедент на американското правосъдие (Апелативен съд - 2 федерален окръг), но се извежда по тълкувателен път и в европейското право. Съдиите трябва да се отведат, когато безпристрастността им може разумно да бъде подложена на съмнение. Има, обаче, изключение от общите изисквания за отвод, известно като правилото на необходимостта, което позволява на съдиите да гледат дело, при което практически всички налични съдии биха имали същото основание за отвод, и поради това делото не бегло да бъде гледано по друг начин. Обикновено това е ситуацията с апелативните или върховни съдии.

С други думи, където всички подлежат на отвод, никой не се отвежда.

В допълнение ще бъдат посочени няколко акта на председателя на състава: решението, цитирано по-горе относно същността на магистратското правоотношение е постановено в ущърб на ВСС; Р. на СРС от 17.06.2021г. по гр.д. № 36684/2017г. – в срещу на съдия; О. на СРС от 28.11.2018г. по гр.д. № № 52061/ 2018г. – срещу г-н Д. (споменат и по-долу); и Р. на СРС от 17.10.2022г. по гр.д. № 58128/2021г., по отношение на процесуален представител, позволил си подобно процесуално поведение.

4. относно размера на иска:

При обида, при абстрахиране от всичко изложено относно поведението на състава на административния съд, и се приеме, че все пак подобна реплика би могла да е хипотеза на деликтно поведение, то обезщетението се определя по реда на чл. 52 от ЗЗД. Настоящият състав (отново следва да се подчертае, само за пълнота на изложението) би приел, че сума от 50 лева - 100 лева, би следвало да е достатъчна.

Посочената за сравнение практика е неприложима – нейн предмет са изключително тежки (и най-вече реални) нарушения (например *Bogomolova v. Russia* (application no. 13812/09) – л. 70. Останалите решения са аналогични, поради което е напълно излишно да се споменават и коментират.

Според Решение № 32 от 19.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2269/2014 г., IV г. о., ГК: ... Размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди според законовия критерий за справедливост се определя според вида и тежестта на причинените телесни и психични увреждания – това са фактите и обстоятелствата, които имат пряко значение за размера на предявения иск – продължителността и интензитета на претърпените физически и душевни болки, други страдания и неудобства, стигнало ли се е до разстройство на здравето (заболяване), а ако увреждането е трайно – медицинската прогноза за неговото развитие. Не е в тежест на пострадалия да докаже отделните си негативни изживявания. Доказани ли са увреждащите действия и бездействия, искът е установен в своето основание и съдът е длъжен да определи неговия размер по своя преценка или като вземе заключението на вещо лице съгласно чл. 162 ГПК (чл. 130 ГПК отм.)

Съдът не е строго ограничен от формалните доказателства за установяване наличието на вреди в рамките на обичайното за подобни случаи. Нормално е да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, незаконно обвинено в извършване на престъпление, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно; накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване. **Когато се твърди причиняване на болки и страдания, над обичайните за такъв случай, или конкретно увреждане на здравето, а също и други специфични увреждания, с оглед конкретни обстоятелства, личността на увредения, обичайната му среда или общественото положение, съдът може да ги обезщети само при успешно проведено пълно главно доказване от ищеца** - Решение № 3 от 29.01.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2477/2013 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Мими Фурнаджиева и Решение на ВКС № 388 по гр. д. № 1030/2012 г., IV г. о., ВКС (и двете са по ЗОДОВ).

Според съда има причина да се претендира именно толкова завишена сума и тя не няма отношение към изпитаните (евентуално) от ищеца негативни емоции.

Подобна сума (над 25 000 лева) предполага поне средна телесна повреда. Смесът ѝ обаче е различен – поведението на ищеца в СРС не би било толерирано. Част от софийските съдилища имат съществен проблем с масовите отводи и за съжаление един от тях е СГС. Нито редовите съдии, нито ръководствата на тези учреждения правят необходимото, за да се справят с исковите на квероланти. Налице е и нормативен проблем – недостатъчно адекватно законодателство. Обработката на подобни паразитни претенции обхващат съществен процент от работата на магистратите. Ситуацията е крайно усложнена, тъй като никой не би могъл да си позволи да не се отвежда поне от основните квероланти, макар и да няма формални основания за това (например г-н Д., чието „творчество“ е съществен проблем), тъй като това би довело затлачване на състава (в пъти над средната висящност – така и с-я И.: Спираме гаврата с правосъдието и злоупотребата с право). Съответния съдия

би се превърнал в частен такъв на конкретен ищец, като това не е и хипотеза на правораздаване, а на попадане в абсурдна въртележка (параграф 22), представляваща безкрайни и опити да се прекрати делото, което не цели гражданска защита, а блокаж на съдебното учреждение (Съдът установява злоупотреба с правото на жалба от страна на жалбоподател, който публикува на своя уебсайт и в YouTube призови към посетителите да се присъединят към него, за да подадат колективна жалба до Съда и да подадат множество жалби чрез автоматично генериран и стандартизиран формуляр за жалба. В резултат на тази техника до Съда биват изпратени почти 18 000 жалби. Преследваната цел без съмнение не е да се спечелят съответните дела, а напротив - да се предизвика "задръстване, прекомерна натовареност и затлачване" на Съда, да се "парализира дейността му", да се "създаде положение на власт", за да се "преговаря" със Съда, като се застраши дейността му, и да се "дерайлира системата", в която Съдът е "звено от веригата". Този подход, стремящ се да подкопае системата на Конвенцията и функционирането на Съда, е в явно противоречие с целта на правото на индивидуална жалба, с духа на Конвенцията и преследваните от нея цели (*Zambrano v. France (dec.)*, §§ 35-38; Съдът освен това може да намери, че има злоупотреба с правото на жалба, когато тя очевидно е лишена от каквато и да е реална цел или се е отнасяла за дребна парична сума или, най-общо казано, няма отношение към обективните законни интереси на жалбоподателя (*Simitzi-Papachristou and Others v. Greece (dec.)*; *Bock v. Germany (dec.)*).

В резултат част от магистратите започват да се отвеждат не само по отношение на делата на общоизвестните квероланти, но и по всяко друго Т.а, по което има (вече дори и законосъобразно) постановен отвод. Стига се до т.н. масови отводи – отвод на почти целия съд, който обаче се прави поединично и отнема години. Това е хипотеза на изключително бавно правосъдие (всъщност и на отказ от Т.а), което обаче може да бъде предизвикано (дори и умишлено) от ищеца.

Част от причините за тези производства, е че ищите са бедни или се представят за такива, което им гарантира пълна финансова неприкосновеност (става въпрос за маргинали или затворници, които не рискуват каквото и да е, но получават някакво странно удовлетворение от тези си прояви). От една страна се тормози съдебната система, която сама финансира този порочен процес, а от друга – ако въобще все пак се развие някакво съдебно производство, ищецът не би могъл да загуби каквото и да е, а само евентуално да му се присъди някаква сума.

Изводът от изложеното е, че логичните обяснения за поведението на ищеца са няколко, като нито едно от тях (по отделно и в съвкупност) не са юридически приемливи – нарушение на чл. 3 от ГПК, т.е. злоупотреба.

Едва ли ищцовата страна вярва, че подобна претенция би могла да бъде уважена. Тя обаче може да послужи за генериране на основания за отводи, затормозяване дейността на съдилища и накрая за претенции за бавно правосъдие.

по разнските и други процесуални проблеми:

1. Ответникът претендира разноски, но няма данни да е сторил такива.
  2. на основание чл. 77 от ГПК ищецът дължи държавна таса в размер на **1 000,20 лева**.
  3. Ако се обобщи изложеното по-горе:
    - ищцовата страна се позовава като основания на реплики, които не са и не могат да се възприемат като обиди, клевети и т.н.
    - целенасочено се полагат усилия да се провокира председателя на състава, за да последва отвод, в това число и римската максима: гарван гарвану око не вади - *Cornix cornici oculos non effodiet*. Използван е неприятен йезуитски подход - да се твърди, че е нанесена обида, което очевидно не отговаря на истината, като същевременно се уронва престижа на съдебната система (дори не завоалирано) от самата страна и то агресивно и непрестанно;
    - самите отводи (както е видно доста на брой) не се основават на обективни причини, а на основания, подобно на тези, „дали повод“ за предявяване на иска, които граничат с абсурд: принадлежност към съдийска организация; принадлежност към съдебно учреждение; внушение за намеса на ръководството на съда (само това би следвало да е основание за санкция, но то не е единствената причина); и самата съдийска длъжност на председателя на състава. Със същия успех би могло да се помисли за критерии като „пол“ и „цвят на очи“.
    - „предложението“ за спогодба е абсурдно, като никое учреждение, още по-малко съдебно, би се съгласило на такива условия (дори и по целесъобразност), още повече, че обвиненията не отговарят на истината;
    - цялото производство не може да се възприеме по никакъв друг начин освен като пародия и подигравка със съдебната система.
- Ако самият ищец, може би заради осъждането си, таи неприязън към съдебната система (което въобще не го оправдава, но поне прави разбираема позицията му), професионалната подкрепа (и най-вече изявата му в о.с.з.), която получава в тази си начинания от страна на адв. Св. И. няма как да бъде толерирана. Той следва да бъде санкциониран – чл. 89, ал. 1, т. 3 от ГПК (че **съдът не само има право, но е и задължен** при всяка проява на неуважение към съда (както и към страна, представител, свидетел или вещо лице), осъществена от който и да било участник в процеса и по какъвто и да било начин, да му наложи глоба в размерите по чл. 91 от ГПК. От горното е очевидно, че понятието за нарушението "обида на съда" по чл. 89, т. 3, предл. 1 от ГПК е много по-широко от това за престъпленията "обида" и "обида на длъжностно лице" съответно по чл. 146, ал. 1 и по чл. 148, ал. 1, т. 3, предл. 1 от НК. Разпоредбата на чл. 89, т. 3 от ГПК очевидно няма за цел да дублира съставите на тези престъпления (установяването на които предполага наличие на влязла в сила присъда) и да санкционира участник в гражданското производство - Определение № 456 от 19.07.2011 г. на ВКС по ч. гр. д. № 361/2011 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Б.Ц.). Нарушението е съществено – чл. 91 от ГПК - **300 лева**.

4. На 06.03.2023г. е депозирана молба за поправка на протокол. Искането е неоснователно, доколкото протоколът е изготвен съобразно смисъла на репликите на участниците в процеса, а и по делото ще бъдат приложено CD със запис на заседанието.

Проектно исканата молба – Молба от 06.03.2023г. (вх. № 20654/06.03.2023г.) не следва да се коментира, освен, че е хипотеза на чл. 132, т. 10 от ЗА.

Воден от гореизложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Х. Т. И.**, ЕГН *********, гр. Пирдоп, ул. **“******* съд.адр.: гр. София, ж.к. „*****“, чрез адв. С. Т. И., САК, телефон: ***** e-mail: *****, срещу **Административен съд – София град**, ЕИК *********, гр. София, ул. „*****“, иск с пр. осн. чл. 49 от ЗЗД, за заплащане на сумата от **25 005 (двадесет и пет хиляди и пет) лева**, представляващи обезщетение за неимуществени вреди от противоправно поведение на ответника, изразяващо се в две реплики (о.с.з. от 25.03.2022г. по КАХД № 1261/22г. по описа на АССГ – с-я А.; и във Въззивна жалба по гр.д. № 13247/2020г. на АССГ):

Преценката за това, дали са налице факти, които внасят съмнение за пристрастността на съда, е на настоящия съдебен състав. Тя, следва да почива на факти, които представят доказателства за предубеденост и зависимост на член от състава и/или на целия съдебен състав. Нито едно от посочените обстоятелства, не представя доказателства за зависимост - външна или вътрешна на членовете на съдебния състав или за предубеденост.

Неуважаването на доказателствено искане не следва да служи като повод, ищецът да си избира конкретен съдия, който да разгледа спора му, чрез упражняване на правото му на отвод.

Твърдение, че е получена сумата от 10 000 лева,

като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**

ОТМЕНЯ определение, с което **Х. Т. И.**, ЕГН *********, гр. Пирдоп, ул. **“******* съд.адр.: гр. София, ж.к. „*****“, чрез адв. С. Т. И., САК, телефон: ***** e-mail:***** е освободен от процесуланото си задължение да заплаща такси разноски.

Решението, в тази си част има характер на определение, което може да се обжалва пред САС в едноседмичен срок от получаването му от страната

ОСЪЖДА на основание чл. 77 от ГПК, **Х. Т. И.**, ЕГН *********, гр. Пирдоп, ул. **“******* съд.адр.: гр. София, ж.к. „*****“, чрез адв. С. Т. И., САК, телефон: ***** e-

mail:*****, да заплати по сметка на **Софийски градски съд** сумата от **1 000,20** (хиляда лева и двадесет стотинки) лева, дължима държавна такса.

НАЛАГА на основание чл. 91 от ГПК на **С. Т. И.**, САК, Личен номер *********, телефон: ********* e-mail: ********* личен номер *********, **ГЛОБА** в размер на **300** (триста) лева.

разпореждането може да се обжалва по реда на чл. 92 от ГПК

Чл. 92. (1) Срещу наложената глоба в едноседмичен срок може да бъде подадена молба за отмяната ѝ до съда, който я е наложил. Срокът тече от деня на съдебното заседание, а в случаите, когато лицето не присъства в заседанието - от деня на съобщението.

(2) Съдът разглежда молбата в закрито заседание и ако признае изложените причини за уважителни, намалява или отменя глобата, както и принудителното довеждане.

(3) Определението подлежи на обжалване с частна жалба.

Остава БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за поправка на протокол

Решението, в тази си част, има характер на определение, което не подлежи на обжалване

КОПИЕ от Молба от 06.03.2023г. (вх. № 20654/06.03.2023г.) да се изпрати на председателя на съда

КОПИЕ от цялото дело да се изпрати на софийска адвокатска колегия за преценка дали е налице хипотеза на чл. 132, т. 10 от ЗА (както и CD със запис на заседанието)

КОПИЕ от цялото дело да се изпрати на ВКС, ведно с молба от 06.03.2023г. по чл. 123 от ГПК (вх. № 20529/06.03.2023г.), както и CD със запис на заседанието.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред **Софийски апелативен съд** в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____